

ESPOSTI^{3/2021}

Toimitus

Ulrika Repokari

Niklas Routama

Jessica Lindell

Iku Kekki

Tarmo Kornilow

Oona Erkka

Viivi Viren

Susanna Akkila

Sisällysluettelo

(klikkaa otsikkoa päästäksesi kyseiselle sivulle)

Pääkirjoitus 5

Et ole yksin 7

Lukiolaisen älykkyyttä haastava elokuva Netflixissä? 11

Terveisiä elokuva-alalta – Samuli Reunanen kirjoittaa, kuvaa,

leikkaa ja toistaa 14

Tasa-arvon koulu 17

Beautiful-runo 19

Pakinakilpailun voittaja 21

Toukokuussa tapahtunutta 23

**ESPOSTI
ONNITTELEE
UUSIA
YLIOPPILAITA!**

Pääkirjoitus

Kirjoittaminen on ajattelemista

Ukka Ulrika Repokari

Kirjoittaminen on erikoinen ilmiö. Toisin kuin äänellä kommunikointi, joka on ihmiselle luontaista, kirjoitettu kieli on keksintö. On kiehtovaa, kuinka olemme voineet luoda järjestelmän, jonka avulla voimme muuttaa ääneen lausutut sanat näkyviksi kuviksi. Kirjoitettu kieli muuttaa sanat konkreettisiksi ja parhaimmillaan auttaa muistamaan ja hahmottamaan suuria tai moniosaisia kokonaisuuksia jopa puhuttua kieltä paremmin.

Kirjoittaminen kiinnosti minua jo ennen kuin ryhdyin Espostin päätoimittajaksi. Puhuessani tunsin usein ajautuvani sivuraiteille ja kadottavani ajatukseni ytimen, kun ajatus ei tahtonut taipua sanoiksi tai lauseiksi. Tekstin tuottaminen kuitenkin pakotti jäsentelemään ajatukset järkeviksi kokonaisuuksiksi. Vaikka se oli usein työlästä ja hankalaa, se palkitsi aina. Huomasin, että kerran huolella jäsennelty ja ylös kirjoitettu ajatus säilyy eheämpänä muistissa ja on siten helpompi esittää selkeästi myös myöhemmin vapaamuotoisesti ääneen puhuen.

Nyt, kun olen jonkin aikaa kirjoittanut orjallisen säännöllisesti, huomaan valtavan eron ajattelussani ja sitä kautta ilmaisussani. Ajattelen enemmän sanoin ja ajatukseni hakeutuvat usein kuin itsestään tekstin muotoon. Päässäni muodostuu kaoottisen ja rönsyilevän hölinän sijasta parhaimmillaan kohtalaisen järkeviä lauseita, jotka järjestäytyvät aihealueittain, kuin kappaleisiin. Kun ajatukset ovat

jäsenneltyjä ja etenevät tekstin tavoin loogisesti, niitä ei tarvitse kirjoittaa ylös, jotta niiden suullinen esittäminen onnistuisi.

Pystynkin omasta mielestäni ilmaisemaan itseäni paljon paremmin - sekä kirjallisesti että suullisesti - kuin ennen lukion alkua, ja uskon sen olevan jatkuvan kirjoittamisen ansiota. Kirjoittaminen, joka aluksi toimi vain apuvälineenä ja muistin tukena, on muuttunut ajatustavaksi.

Kirjoittaminen ei ole pelkkä työkalu, jolla siirretään informaatiota. Kirjoittaminen on ajattelemista. Se on tapa muodostaa ajatuksista jotain eheää, kokonaista ja konkreettista. Se on tapa hahmottaa omien ajatusten muotoa ja oppia viestimään toisille selkeämmin. Siksi se on äärimmäisen tärkeää. Koulun lehti on ollut minulle täydellinen alusta harjoitella kirjoittamista ja samalla oppia paremmaksi ajattelijaksi ja puhujaksi. Toivonkin, että Esposti tarjoaa myös jatkossa harjoittelualustan nuorille ajattelijoille ja kirjoittajille.

Et ole yksin.

Jessica Lindell

20 prosenttia maailman teineistä joutuu kokemaan masennusta, ja jopa 25-30 prosenttia teineistä kärsii ahdistuksesta. Yleensä kun puhutaan masentuneisuudesta, nostetaan ensimmäisenä esiin tytöt ja heidän suuri osuutensa lukemissa. Ei kuitenkaan ole syytä unohtaa, että joukossa on myös todella paljon poikia. Poikien mielenterveysongelmia vähätellään usein, ja tunteiden näyttäminen koetaan usein "nössönä" ja "epämaskuliinisena." Uskon puhuvani jokaisen aivosoluja omaavan ihmisen puolesta, kun sanon, että kyseinen vähättely ja stereotypia on täyttä roskaa. Perätöntä roskapuhetta. Silti siksi aivan liian moni poika jää yksin ongelmiansa kanssa eikä uskalla hakea apua. Tämä on ehdottomasti asia, jossa niin Suomella, kuin muullakin maailmalla on paljon kehittämisen varaa.

Nostaessani esiin poikien mielenterveysongelmia, en silti halua millään tavalla vähätellä nuorten tyttöjen ongelmia. Olen nimittäin huomannut, että ongelmien yleisyys käännetään usein meitä vastaan. Aivan liian monelle kärsivälle tytölle on varmasti sanottu: *"no se vaan kuuluu tuohon ikään kun hormonit jylläävät. Eiköhän tuollaisia tuntemuksia ole kaikilla ikäisilläsi"*. Siinä, missä väite on osittain totta (teini-ikään kuuluu suuri biologinen hormonipauhu), on siinä myös selvästi virheellistä informaatiota. Ei, kaikki tytöt eivät suinkaan kärsi mielenterveysongelmista elämänsä aikana, varsinkaan teininä. On totta, että itsetuntopaineet ja oman identiteettinsä etsiminen ovat osa teini-ikää, mutta ei niitä tule suoraan sekoittaa mielenterveysongelmiin. Ne voivat varmasti olla

osasyynä, mutta suurissa sairauksissa, kuten masennuksessa, on usein taustalla paljon muutakin.

Vanhempien ylenpalttinen "kaikkietävyys" mielenterveysongelmien suhteen saakin usein aikaan täysin päinvastaisen efektin. Sen sijaan, että nuori kokisi olonsa helpottuneeksi, hän saattaa kokea, etteivät vanhemmat ole kiinnostuneet hänen asioistaan eivätkä ota häntä tosissaan. Se, että vanhemmat reagoivat yllämainitusti, ei silti tarkoita, että he haluavat pahoittaa mielesi, he eivät vaan ole tarpeeksi perillä asioista.

Useinhan sitä sanotaan, että jos aikuiset ovat liian pihalla asioista, niin kannattaa turvautua oman ikäisiinsä. Varsinkin jos niin suuri osa teineistä on kokenut samanlaisia tunteita. Niin "yleisiä" kuin mielenterveysongelmat ovatkin, täytyy minun silti myöntää, että kaikki nuoretkaan eivät niitä ymmärrä. Olen elämäni aikana tavannut aivan liian monta ihmistä (niin oman ikäisiäni kuin vanhempiakin), joiden reaktio masennukseen on: "Miksi et vaan hymyile ja ole iloisempi?". Tällaisen sanominen masentuneelle on täysin sama kuin käskisit jalatonta ihmistä kävelemään. Tottakai masentuneet haluavat olla iloisia ja elää kuin muut. He käyvät jatkuvasti sisäistä kamppailua, että pääsisivät siihen pisteeseen. Mutta meillä usein vaan ei ole siihen resursseja.

Palatakseni vielä jalattoman henkilön esimerkkiin: Voit kysyä itseltäsi, miten saat jalattoman ylös. Miten saat hänet liikkumaan?

Mieti hetki. Ei ole yhtä oikeaa vastausta. Jokaisella on varmasti omat perustelunsa vastaukseensa. Mutta se, mikä auttaa jalattoman ylös ja eteenpäin, on muut ihmiset. Muut voivat nostaa hänet, kantaa häntä, ohjata häntä, olla hänen

tukenaan, kunnes hän pystyy taas elämään itsenäisesti. Ehkä eri tavalla kuin ennen, mutta elämään hän pystyy silti.

Parantuminen on hidas prosessi, aivan sama, minkälainen sairaus tai ongelma on kyseessä. Sydänsurusta toipuminen kestää kauan, ahdistukseen siedätyminen kestää kauan, asioiden hyväksyminen kestää kauan. Ja ne, jotka jaksavat odottaa, toipuvat. Odottaminen on tylsää yksin, joten mitä enemmän on ihmisiä, joiden kanssa odottaa, sen parempi.

On myös olemassa ihmisiä, jotka eivät halua oikeasti odottaa kanssasi, vaan tönäistä sinut maaliviivalle ennen kuin olet valmis. Saattaa olla, että hekin syvällä sisimmässään haluavat auttaa sinua, mutta jos he eivät ole valmiita tukemaan sinua matkan läpi ja odottamaan kanssasi, aiheutuu heistä yleensä vain harmia. He eivät ole hyvää odottamisseuraa ja heidän kanssaan odottaminen saattaa usein vaan pahentaa tilannetta.

Miten sitten tukea parantuvaa ihmistä? Ja mistä tietää, milloin parantuminen alkaa?

No. Parantuminen alkaa sillä hetkellä, kun potilas sisäistää oman tilanteensa ja on itse valmis odottamaan. Vinkkinä siis vanhemmille tai ihmisille, joiden lähipiirissä on tällainen potilas: muistakaa, että hän tarvitsee apuanne, mutta loppupeleissä hän on vastuussa itsestään, ette te. Moni saattaa potea syyllisyyttä siitä, ettei "tehnyt tarpeeksi", koska mikään ei muuttunut. Itsensä syyttely muiden asioista ei poista toisen tuskaa, se vaan lisää tuskaa itsessä. Suru on kuin tauti, sillä se tarttuu helposti. Siltä ei voi välttyä, sille ei tule immuuniksi, mutta sen kanssa voi oppia elämään.

Jokaiselle masennuksesta, ahdistuneisuudesta, ADHD:sta, ADD:sta, syömishäiriöstä, identiteettikriisistä, kaksisuuntaisesta mielialahäiriöstä, tai mistä tahansa muusta mielenterveys- tai terveysongelmasta kärsivälle ihmiselle, sekä myös kaikille muille:

- Huonot päivät, huonot muistot, huonot sosiaaliset taidot tai huonot arvosanat eivät tee sinusta huonoa ihmistä.
- Sinulla on oikeus olla vihainen, surullinen, iloinen, kateellinen, rakastunut jne. Olet ihminen, sinulla on oikeus tuntea tunteita.
- Älä anna muiden määrittää, millainen sinun pitäisi olla, ole sellainen, mikä sinusta tuntuu oikealta.
- Älä koskaan hauku ketään asioista tai piirteistä, joihin heillä ei ole itse mitään vaikutusta.
- Kaikki tuntevat joskus ikäviä tunteita muita kohtaan, se on sallittua. Et voi hallita ajatuksiasi, mutta voit hallita, mitä sanot. Muista, joillekin meistä sanat tekevät enemmän kipeää kuin teräaseet.
- Anna itsellesi aikaa.
- Anna parantuville ihmisille aikaa. Hekin ovat ihmisiä.
- Mielenterveysongelmissa ei ole mitään hävettävää.
- Avun hakemisessa ei ole mitään hävettävää, ihan sama mitä sukupuolta olet.
- Erilaisuudessa ei ole mitään hävettävää.

**Ja ennen kaikkea, muista,
ET OLE YKSIN.**

*Jos koskaan haluat jonkun, jolle puhua, voit vapaasti ottaa minuun yhteyttä Instagramissa. [@dailydoseofdisappointment](https://www.instagram.com/dailydoseofdisappointment)
Netissä on myös monenlaisia eri keskustelupalstoja ja chatroomeja sekä puhelinnumeroita, joihin ottaa yhteyttä, jos siltä tuntuu.*

Lukiolaisen älykkyyttä haastava elokuva Netflixissä?

Iku Kekki

Kaiken Netflixin tuotannossa tehdyn kaupallisen roskan keskeltä ilmestyi viime vuonna yksi mielenkiintoisimmista elokuvista viimeiseen pariinkymmeneen vuoteen. Kulttimaineessa oleva käsikirjoittaja-ohjaaja **Charlie Kaufman** pääsi toteuttamaan monitasoisen elokuvansa *i'm thinking of ending things* (2020) Netflixillä, Netflixin kosiskellessa elokuvaharrastajia kuriositeetin avulla. *I'm thinking of ending things* ei saanut huhtikuun Oscar-gaalassa edes ainuttakaan ehdokkuutta; kyseessä on akatemialle aivan liian rohkea, haastava ja ei-amerikkalaishenkinen elokuva.

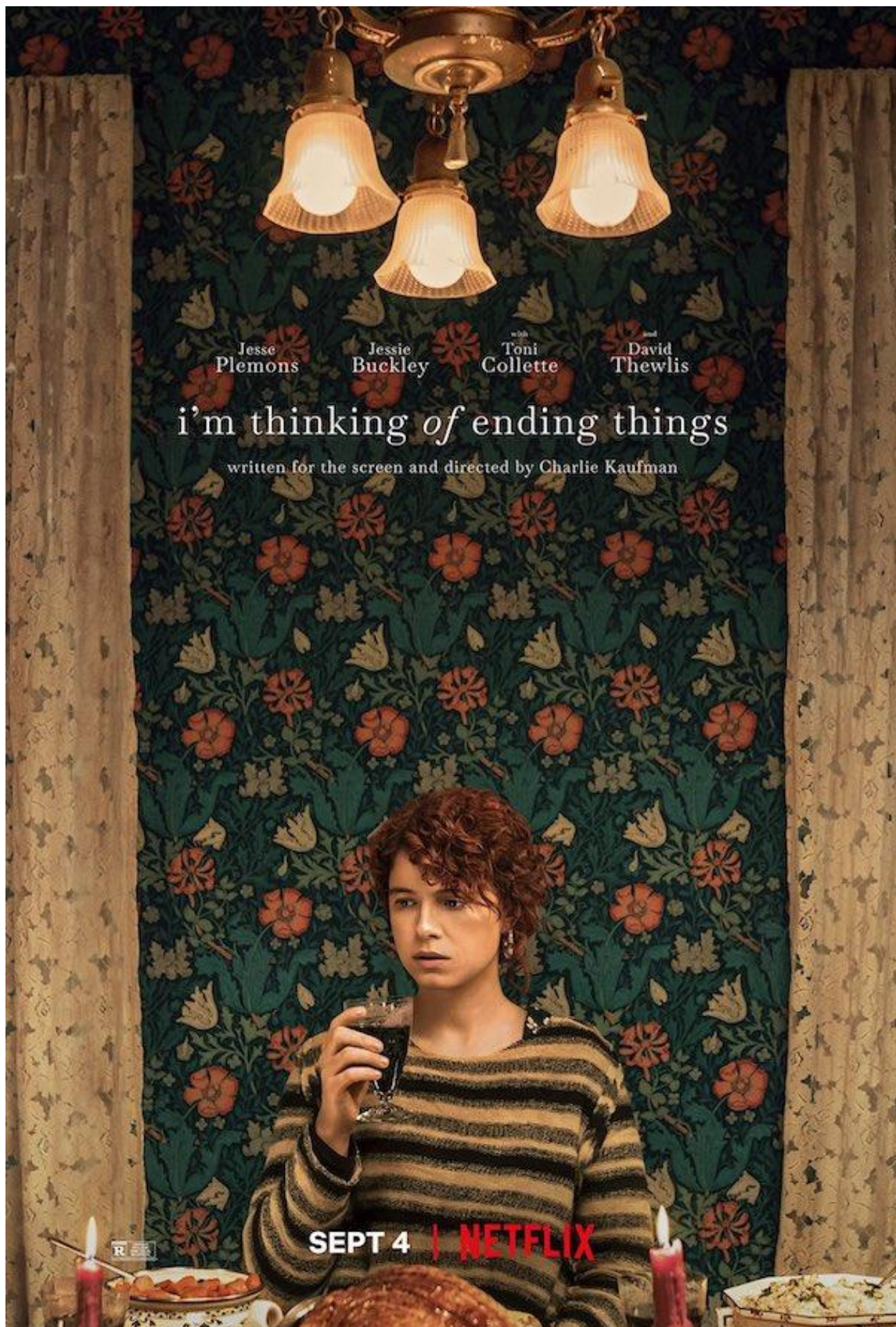
I'm thinking of ending things kertoo renessanssi-ihmisiä muistuttavasta pariskunnasta, joka on matkalla miehen vanhempien luokse ensimmäistä kertaa yhdessä. Kuulostaa aika normaalilta, mutta sitä elokuva ei ole. *I'm thinking of ending things* on Kaufmanin tapaan metatasoja ja pohtivia ajatuksia täynnä. Kaufman on yksi nykyelokuvan suurimmista neroista, joka on vienyt elokuvakäsikirjoittamisen täysin uudelle tasolle. Tällä kertaa Kaufman on tutkimassa ihmisyyttä niin filosofiselta kuin psykologiseltakin kannalta. Mikä on elämän arvo? Mitä pelko on? Nerous, onko sitä? Miten taide ja kulttuuri muovaavat ihmistä? Nämä ja monet muut kysymykset ovat ovat läsnä *i'm thinking of ending things*issa. Kaufman käsittelee teemoja paljolti nerokkaan ja täynnä intertekstuaalisuutta olevan dialogin avulla. Tarina on todellinen mysteeri, josta kaikilla lienee omanlainen tulkintansa - Kaufman antaa viitteitä

mysteeristään erityisesti intertekstuaalisuuden ja symboliikan kautta, joten kyseiseen elokuvaan kunnolla sisälle pääseminen vaatii katsojalta laajaa kulttuurintuntemusta ja ehkä jonkinlaista samaistumis pintaa hahmoihin.

Charlie Kaufman on erinomainen ohjaaja ja *i'm thinking of ending things* on myös audiovisuaalinen taidonnäyte. Elokuva on ahdistava, mutta samaan aikaan inhimillinen. Kaufman leikittelee monilla genreillä, vaihdellen aina draamasta kauhuun, minkä takia teos on mahdoton luokitella suoraan mihinkään genreen - kyseessä on pikemminkin matka humanistiälykön elämäkatsomukseen postmodernin taide-elokuvan avulla. Kaufman rikkoo elokuvakerronnan "sääntöjä" rohkeasti, jopa röyhkeästi, muttei kuitenkaan turhaa; genrerajojen häilyvyys manipuloi katsojan tunnetilaa taitavasti, tuoden konkreettisesti samalla esiin elokuvan syvällisiä teemoja. Itse koen, että osittain tällä elokuvalla Kaufman tekee jo tietynlaista pastissia postmodernismista ja lopulta jopa hänen omasta tyylistään. Erikoisuuden tavoittelu ja pastissimaisuus kuitenkin ovat pääasiassa tarpeellisia, sillä ne peilautuvat aiheeseen, teemoihin ja intellektuellidentiteettiensä kanssa kamappeileviin päähenkilöihin, toimien kenties itsetutkiskeluna neroksi nostetulle elokuvataiteilijalle itselleen.

i'm thinking of ending things haastaa poikkeuksellisella tavalla ajattelemaan. Se on voimakas kokemus, joka onnistuu ahdistamaan kafkamaisen unenomaisella tunnelmalla paremmin kuin suurin osa puhtaista kauhuelokuvista, mutta saa samalla ajattelemaan omia pelkoja ja käsitystä omasta itsestään. Itselläni oli heti elokuvan katsomisen jälkeen vielä varsin ristiriitaiset tuntemukset, mutta Kaufmanin nerokkuus aukenee hiljalleen. Jos haluat haastaa omaa logiikkaasi, kulttuurintuntemustasi sekä visuaalista lukutaitoasi, niin katso haastava *i'm*

thinking of ending things, mutta viihteellisyyttä tässä ei ole kuten jossain koko kansan ylistämässä *Parasitessa*.

Kuva: [Wikipedia Commons](#); Tekijä: [Collider](#); Alkuperäinen kuva; käyttöoikeuslisenssi

Terveisiä elokuva-alalta

– Samuli Reunanen kirjoittaa, kuvaa, leikkaa ja toistaa

Tarmo Kornilow

Jyllan ylioppilas vuodelta 2016 ja vanha espostilainen Samuli Reunanen opiskelee elokuvaa Suomi-koulujen jälkeen Bournemouthissa. Lahjakas leffantekijä on vierailut usein ykkösten äikän kursseilla kertomassa lyhytelokuvan tekemisestä, mutta vastasi tällä kerralla etänä luovan kirjoittamisen kurssilaisten kysymyksiin.

Mikä sai kiinnostumaan juuri elokuvien tekemisestä?

Kaikenlaiset luovat alat ovat kiinnostaneet aina kirjallisuudesta pelien tekemiseen, mutta jokin elokuvissa on aina kiinnostanut hieman enemmän. Luultavasti visuaalinen tapani nähdä tarinat mielessäni johti elokuvaan muiden alojen sijaan.

Oletko huomannut visuaalisessa tarinankerronnassa joitain vahvuuksia tai heikkouksia kirjalliseen tarinankerrontaan verrattuna?

Vahvuuksia visuaalisessa tarinankerronnassa on ainakin, että katsojalle voi jättää enemmän tulkinnan varaa ja käyttää sekä kuvia että ääniä katsojaan vaikuttamiseen.

Kirjallisessa tarinankerronnassa vahvuutena on, että lukija voi käyttää mielikuvitustaan enemmän. Kirjoittaessa ei myöskään tarvitse ajatella, riittääkö budjetti; tarinat voi viedä niin suuriin mittasuhteisiin kuin vain tahtoo.

Mitä asioita olisit toivonut tietäneesi silloin, kun aloitit?

Olisin toivonut tietäneeni paljonkin, mutta erityisesti kaikki mahdollinen valon muotoilusta olisi ollut hyödyllistä. Aloittelevana elokuvantekijänä ei ole juuri valokalustoa, mutta pelkästään käytännön valoilla, kuten pöytälamppuilla tai päivänvalolla voi päästä pitkälle, etenkin jos valoa osaa käyttää ja muotoilla kunnolla.

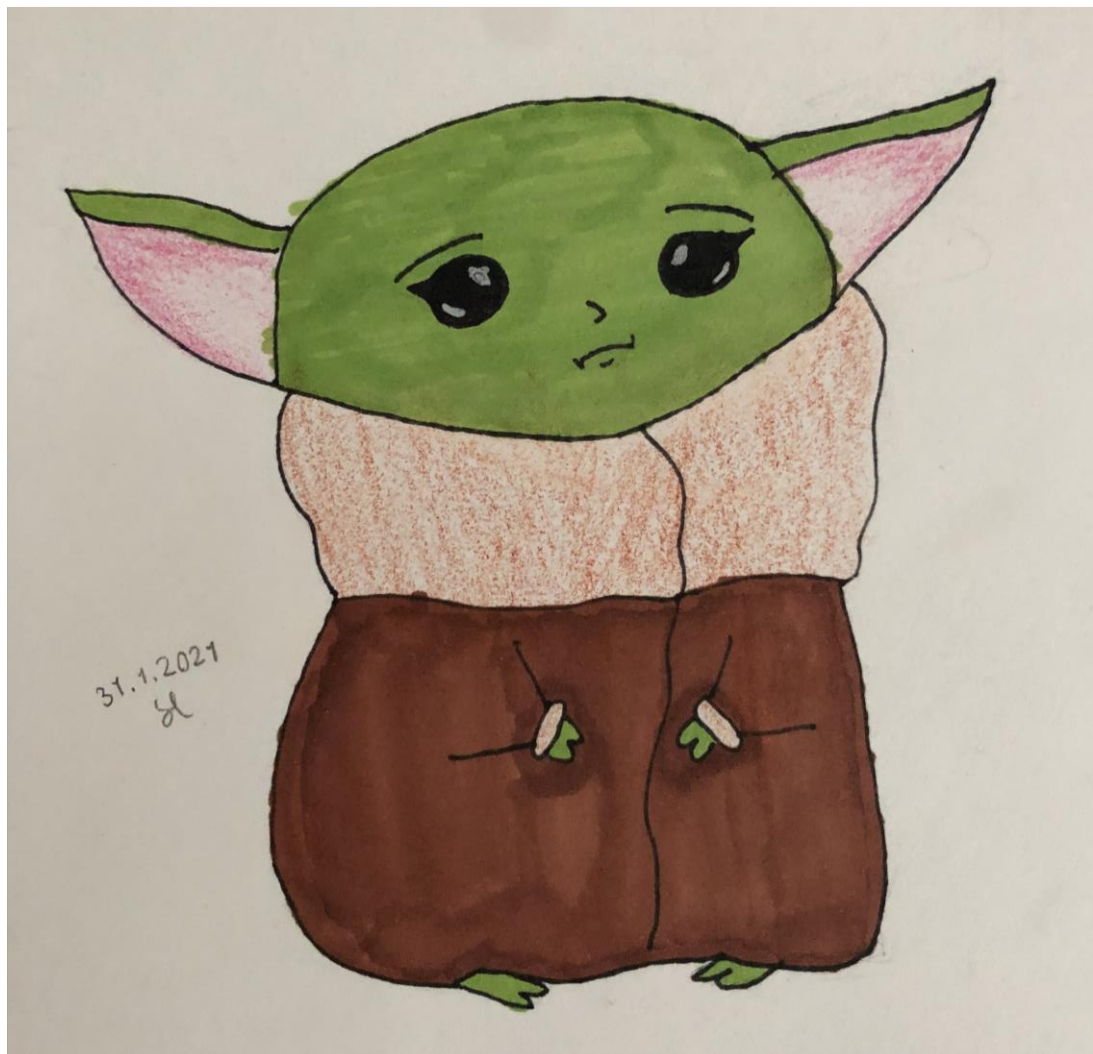
Mitä vinkkejä annat lyhytelokuvien tekemisestä kiinnostuneille?

Paras mantra, minkä itse olen kuullut, on: Write, Shoot, Edit, Repeat eli Kirjoita, kuvaa, leikkaa, toista. Jos elokuvia haluaa tehdä, jostain pitää aloittaa. Kaikkea kannattaa kokeilla ja itseään ei kannata rajoittaa. Alussa tekee varmasti virheitä, mutta epäonnistuminen tekee seuraavista tuotoksista aina vain parempia. Ei pidä jäädä jumiin kaluston puutteeseen, vaan tehdä sillä mitä on kulloinkin saatavilla. Internetistä löytyy paljon resursseja elokuvantekemisen oppimiseen ja niitä kannattaa kokeilla käytännössä, jotta oppii, mikä toimii itselle.

Miten Suomessa löytää ihmisiä, jotka olisivat kiinnostuneita lyhytelokuvassa näyttelemisestä?

Aloitellessa kannattaa käyttää perheenjäseniä tai ystäviä. Kun haluaa siirtyä hieman eteenpäin, taidelukiot ovat hyvä paikka aloittaa. Harrastelijateattereille, näyttelijätyöpajoille ja esimerkiksi kansanopistoille voi myös laittaa viestiä projekteista, joihin kaipaa näyttelijöitä.

Ohjaamisen opettelun kannalta voi olla myös kannattavaa itse osallistua näyttelijätyöpajoihin. Samalla voi myös tutustua näyttelijöihin ja saada hyviä kontakteja tulevaisuuden projekteja varten.

Kuva: Saima Himanen

Tasa-arvon koulu

Oona Erkka

Hei sinä, joka oot just alkamassa lukemaan tätä. Mä en oo mikään superihminen enkä tiedä kaikesta kaikkea, joten käytin tän jutun kirjottamiseen apuna paria Instagram-tiliä. Nää ihanat ja informatiiviset tilit on [@Annartfi](#) ja [@Sateenkaarikoulutus](#). Käy ihmeessä kurkkaamassa ja voi olla, että opit jopa jotain uutta!

On monia tapoja, joilla koulusta voidaan luoda turvallinen tila. Tällä kertaa keskityn lgbtq+ inklusiivisuuteen, eli siihen, miten sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöt voidaan huomioida mahdollisimman tasa-arvoisesti. Sateenkaarevan representaation lisääminen materiaaleihin on askel kohti moninaisempaa opetusta. Elokuissa, sarjoissa ja kirjoissa voi olla juoni, joka perustuu päähenkilön sukupuolen tai seksuaalisuuden ympärille ja se saa ainakin minut hieman ärsyntyneeksi. Ongelma on siinä, että henkilön sateenkaarevuudesta luodaan iso haloo, eikä se näin tunnu yhtä luonnolliselta, kuin cis-heteroiden esiintyminen. Tässä olisi hyvä paikka myös oppikirjojen tekijöille edistää moninaisuutta, sillä seksuaalikasvatuksen tulisi näkyä laajemmin eri oppiaineissa.

Moni on lisännyt omien sosiaalisten medioiden bioihin englanninkieliset pronominit, joilla haluaa itseensä viitattavan. Voin myöntää, että itekin ihmettelin aluksi hieman, miksi minun pitäisi lisätä pronominit, vaikka identifioidun siihen sukupuoleen, joka minulle syntymässä määritettiin. Trans- ja muunsukupuolisille voi kuitenkin osoittaa tukeaan lisäämässä persoonapronominit, jolloin asiaa normalisoidaan ja voidaan ilmaista, kuinka helppoa oikeiden pronominiin käyttö on. Jollakin tapaa tämä sama käytäntö pitäisi saada toimimaan myös kouluissa. Kielissä, joissa pronominit eivät ole Suomen tapaan sukupuolineutraaleja, voisi teettää lyhyen kyselyn, jossa käy ilmi pronominiin lisäksi vaikkapa nimi, jolla

oppilas haluaa itseään kutsuttavan, ja fiilikset kurssin alkamisesta. Tämä käytäntö on ollut esillä jo esimerkiksi joissakin Yhdysvaltojen kouluissa. Ruotsin kursseilla meille opetettiin hen-pronominin käyttö, mutta en muista, että englannissa olisi puhuttu yhtään mitään they-pronominin käytöstä.

Opiskelijoiden huomio on helppo kiinnittää huikkaamalla heille "eturivin pojat" tai "tyttönelikko". Ranskan kielessä ryhmään, jossa on 99 naista ja yksi mies viitataan maskuliinisilla sanamuodoilla. Suomessa sama sääntö ei kuitenkaan päde, joten yhtä hyvin voi käyttää vaan "takarivin nelikko". Tällöin ei tarvitse lähteä arvailemaan kenenkään sukupuolta tai asettaa opiskelijoita ahdistavaan tilanteeseen ja kaiken lisäksi se on todella helppoa.

Monilla opettajilla olisi varmasti halua ja intoa oppia aiheesta enemmän. Kuitenkin pienten kyselyiden jälkeen huomasin, että tiedon hankkiminen jää monesti opettajan omalle vastuulle. Voisivatko koulut ja kaupungit ja jo Opettajankoulutuslaitos ottaa enemmän koppia ja järjestää tarvittavan määrän koulutusta, sillä mielestäni vastuun ei pitäisi olla pelkästään opettajilla. Aiemmin luettelemieni esimerkkien lisäksi on myös monia muita tilanteita, joista opettajien olisi hyvä olla kartalla.

Opettajille:

- Käytä materiaaleja, jotka sisältävät lgbtq+ representaatiota
- Älä jaa opiskelijoita sukupuolen perusteella jonoon, ryhmiin tms.
- Opetta ja hyväksy sukupuolineutraalien pronominien (they/them, hen) käyttö
- Kiinnitä opiskelijoiden huomio sanomatta tytöt tai pojat. Voit sanoa: kolmikko siellä takana, punapaitainen jne.
- Lue, tue, opi, opeta

Olisin voinut kirjoittaa myös todella paljon lisää, mutta tässä kaikki tällä kertaa. Toivottavasti en pahoittanut sun mieltä, tai jos pahoitin, niin lue tää uudestaan, tutki asioita ja kuuntele niitä, keiden asemaa yritän tuoda esille. Aika simppeleistä asioista on kyse, eivätkä tälläset pienet muutokset oo keneltäkään pois.

Beautiful

Why is it when I look in a mirror,
I never see myself,
I am nothing but a hurricane, a disorganized shelf.
I once used to be whole, until my pieces fell,
and all that was left was this hollow shell.

What is the creature standing beside me?
Why won't it leave me alone?
I feel like I recognize it faintly,
like it's someone I used to know.

What makes us beautiful?
the lies we tell, the pain we own.
We idolize fainted smiles,
lifeless faces, glassy eyes.
What makes us beautiful?
And why am I not able to glow?
The pain of reality drowned in cartels,
makes us feel better about ourselves.

I used to laugh, I used to smile,
I did all the things others did for a while.
I hid from the painful truth by drowning in lies,
I ran away from my future, towards peaceful demise.

What is that creature standing before me?
Why won't it just go away?

I want to be alone, prisoned in glee,
I have nothing more to say.

What makes us beautiful?
the lies we tell, the pain we own.

We idolize fainted smiles,
lifeless faces, glassy eyes.

What makes us beautiful?
And why am I not able to glow?
The pain of reality drowned in cartels,
makes us feel better about ourselves.

Waking up to reality, was the worst pain I ever had,
the tender lies were ripped apart, the dreams turned into sand.
The world was way too colorless, I wanted to paint it red.
I ran after my stolen dreams, leaving my body dead.

What makes us beautiful?
the lies we tell, the pain we own.

We idolize fainted smiles,
lifeless faces, glassy eyes.

What makes us beautiful?
And why am I not able to glow?
The pain of reality drowned in in cartels,
makes us feel better about ourselves.

Lähellä pakinaa

-kilpailun voittaja

Espoon lukiolaisille suunnatun pakinakilpailun voitto tuli kotiin!

Tervettä keskustelua

Anonyymi

Mirkku treenasi itselleen sixpackin karanteenin aikana – näillä helpoilla vinkeillä sinäkin onnistut!

Kommentoija A kyseenalaisti, miksi moderneille ihmisille kaiken pitää olla aina niin helppoa. Kommentoija B tuki häntä lisäämällä, että kaikkien on aina myös onnistuttava. Kommentoija C huomautti tähän väliin asiallisesti, ettei hän ainakaan koskaan ole onnistunut missään. Tällöin kommentoija D kiivastui ja sanoi, että kaikki ovat kyllä hyviä jossain ja jos oikein miettii, niin löytää oman sisäisen supervoimansa. Kommentoija C vastasi kommentoija D:lle sydänemojilla ja kommentoija B totesi, että tämä juuri korostaa hänen pointtinsa: kaiken pitää olla helppoa ja tapahtua jollain synnynnäisellä supervoimalla, eikä kukaan ole valmis enää tekemään oikeaa työtä. Kommentoija A tykkäsi kommentoija B:n kommentista. Kommentoija E liittyi keskusteluun sanomalla, ettei Mirkku näyttänyt supersankarilta ja oli luultavasti saanut vatsalihakset artikkelissa mainituilla kymmenellä näppärällä venytysliikkeellä. Kommentoija D oli kerännyt

uutta voimaa ja ilmestyi keskiyöllä ilmoittamaan, ettei kaikkien tarvinnut näyttää Wonder Womanilta ollakseen oman elämänsä supersankareita. Elokuvien naiskäsitykset kun olivat muutenkin niin vääristyneet. Noin kello kolmelta kommentoija F katsoi tarpeelliseksi julistaa supersankarielokuvien olevan täyttä paskaa. Tässä vaiheessa kommentoija C yläpeukutti kommentoija D:n kommenttia ja alapeukutti kommentoija F:än kommenttia. Kommentoija G tuli esittämään ulkopuolisen objektiivisen näkökulman ja kysyi epävarmasti, eikö artikkeli käsitellyt Mirkun vatsalihaksia, eikä naiskäsityksiä. Kommentoija D oli heti terävänä paikalla utelemassa, että eikö kommentoija G siis nähnyt yhteyttä Mirkun, Wonder Womanin ja modernien naiskäsitysten välillä. Kommentoija G sanoi, ettei hän sitä tarkoittanut ja vetäytyi keskustelusta. Kommentoija E kysyi aiheellisesti, oliko kukaan kysynyt Mirkulta itseltään, halusiko hän ensi alkuunkaan olla Wonder Woman. Kommentoija C puolusti kommentoija D:tä sanomalla, ettei kommentoija E nyt ymmärtänyt yhtään mistä puhutaan. Kommentoija B ilmoitti, ettei hän ainakaan ymmärrä enää yhtään mistä puhutaan. Kello kuudelta aamuvirkku kommentoija A palasi kertomaan kaikille, että hän ei tarkoittanut aloittaa riitaa, mutta kommentoija D oli luultavasti vatvonut asiaa koko yön, sillä vain viidessä minuutissa hän oli paikalla kysymässä, miksi avaava kommentti oli sitten ollut niin kamalan hyökkäävä. Kommentoija A ei vastannut, mutta kommentoija F palasi huomauttamaan kohteliaasti, että ihmiset on nykyään vitun herkkiä.

Ilmastonmuutoksen konkreettiset seuraukset – katso kuvat

Kirjoita ensimmäinen kommentti...

Toukokuussa tapahtunutta

Jännittävä puheviestinnän koe

Viivi Viren

Lukiossamme järjestettiin valtakunnallinen puheviestinnän päättökoe. Kokeeseen osallistui viisi taitavaa puhujaa. Koe koostui ryhmäviestintätilanteesta sekä omasta puheesta. Oman puheen aiheen sai päättää itse rajatusta valikoimasta.

Ryhmäviestintätilanteen aiheena oli keskustella etäopetuksesta sekä mahdollisesti keksiä joitakin vinkkejä opettajille. Keskustelu sujui erittäin hyvin, sillä jokaisella oli omaa kokemusta ja sanottavaa aiheesta.

Kaikilla puhujilla oli kiinnostavia omanlaisia puheita, aiheita oli mm. räpin historia, Kiinassa kehitetty tekoäly, olemassaolon kysymys ja simulaatioteoria sekä nuorten vastoinikäymiset. Puhujat saivat tuoda esiin omaa ääntään sekä omia näkemyksiään ja mielipiteitään aiheesta.

Koetta oli jännittävä suorittaa ja varsinkin oman puheen pitäminen hermostutti. Jos jokin menisi pieleen, ei saisi uudelleen yrittää... ainakaan ennen ensi vuotta. Kaiken täytyi siis onnistua. Puheen läpi käyminen moneen kertaan ja treenailu auttoivat erityisesti. Kaikilla oli lopulta hauskaa ja kokeesta jäi hyvä fiilis todistus kourassa!

Shakkiturnaus

Oph

Oppilaskunnan hallitus järjesti isoa suosiota nauttineita shakkiturnausvälitunteja.

Turnaukset jatkuvat syksyllä!

